

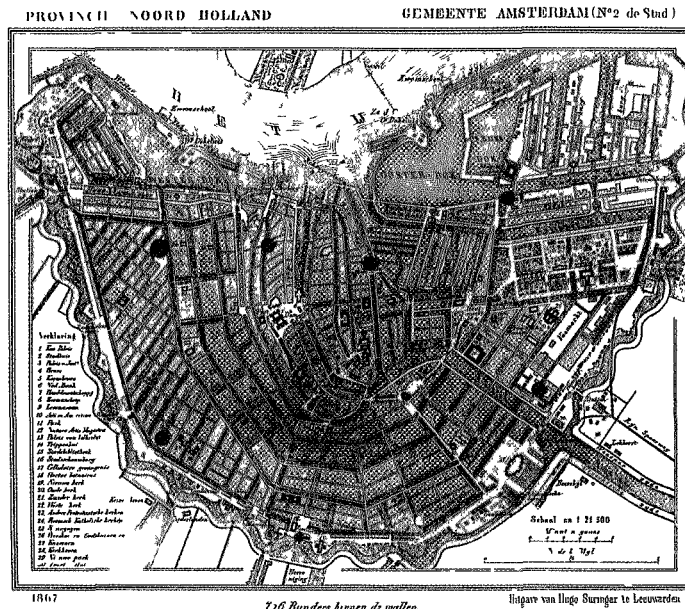
Waar komt de acht minuten norm vandaan?

De brandweer moet binnen acht minuten bij een melding aanwezig zijn. Deze acht-minuten-norm is sinds 1992 wettelijk van kracht. Voor die tijd was er volgens Gerard Koppers van de NBDC een strengere norm gangbaar. Bij de oprichting van de beroepsbrandweer in 1872 moest de brandweer in Amsterdam zelfs binnen maximaal vier minuten bij de brand zijn.

FOTO MICHEL VAN DER LINDEN

De kافت van de Handleiding Brandweezorg uit 1992

De kaart van Amsterdam uit 1871. Met het ontwerp van de locatie van de kazernes op basis van het 'brandgevaar'

De acht-minuten-norm vloeit voort uit de nieuwe rekenmethode waarmee gemeenten de 'brandweerdekking' van hun verzorgingsgebied konden vaststellen. Deze rekenmethode, gepubliceerd in de Handleiding Brandweezorg in 1992, later aangevuld met een deel over technische hulpverlening, was in opdracht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken ontworpen door het bureau Save. Daarbij werd gebruik gemaakt van veel eigen ervaring en uitputtende onderzoeken in enkele steden, waaronder Amsterdam. Een paar jaar later verschenen er bij hetzelfde ministerie een aantal brandbeveiligingsconcepten voor verschillende objecttypen. Zowel bij de Handleiding Brandweezorg als de brandbeveiligingsconcepten speelde een wetenschappelijk vastgestelde grafiek met tijd en temperatuurverloop, de zogenaamde 'brandkromme' een rol, evenals het 'normatief brandverloop'. Aan de hand daarvan werd ingeschat hoe lang het duurde voor een brand na het ontstaan ontdekt, gemeld en geblust werd. Omdat in het gemiddelde geval na 30 minuten levens werkelijk niet meer te redden waren en de brand onbeheersbaar zou zijn, is men terug gaan rekenen binnen hoeveel tijd de brandweer ter plaatse moet kunnen zijn om nog zinvol in te kunnen grijpen. In een gemiddeld geval zou dat acht minuten zijn. Deze norm was weliswaar niet verplicht voor een gemeente, maar in een rechterlijke uitspraak werd vastgesteld dat een gemeente weliswaar af mocht wijken, maar dat daarvoor een weloverwogen beleid en besluit moesten zijn geformuleerd.

STRENGERE NORM Voor 1992 was er een strengere norm gangbaar. De Inspectie voor het Brandweerwezen publiceerde in 1966 de normtijden aan de hand van het type verzorgingsgebied (A t/m F) in de richtlijnen materieel- en personeelssterkte die zij hanteerde bij adviezen aan de gemeente. Deze normtijden en de systematiek waren al vanaf de jaren veertig in gebruik en rechtstreeks overgenomen van Groot-Brittannië, dat ze had gehanteerd bij de vorming van de nationale brandweer in 1941. Ook het normatief brandverloop en de standaard brandkromme werden aan het einde van de jaren veertig in Nederland door de inspectie geïntroduceerd. Terwijl voor de oorlog in de technische commissie van de Koninklijke Nederlandsche Brandweer Vereniging (de toenmalige branchevereniging) ook al stukken circuleerden met een samenhang tussen normatief brandverloop en de sterkte en opkomsttijd van de brandweer. Nog veel eerder, bij de oprichting van de beroepsbrandweer in Amsterdam in 1872, werd de locatie van de nieuwe kazernes bepaald aan de hand van het aantal branden dat in bepaalde buurten had plaats gevonden en de ernst daarvan. De brandweer werd dan zó georganiseerd dat men in de 'brandgevaarlijke' buurten binnen maximaal vier minuten ter plaatse kon zijn. ■

Met dank aan Gerard Koppers, www.nbdc.nl